

PANDUREK

Historie z předminulého století : Napsal Alois Jirásek

U Hložků měli shánku a naháčku. Nejprve se lekli, když k nim z nenadání přišli dva mladí, hezčí důstojníci v přemouvaných, bílých kabátech a paní Hložková a její pannu dečkušku na bál pozvat ve jménu pana generál-majora Laudona; pak se jejich úžas a šeknutí proměnily přirozeně v radost. O tom plese již něco zaslechly, ale myslili, že to bude jen pro důstojníky a jejich paničky. A hle, pan generál zve také z města. Ne všechny, ne každého, jen několik málo deček měšťanských. Jaká tedy čest!

Ale s radostí přišly starosti. Mezi takové panstvo! Co tam, a jaké šaty. Jak se jen ustrojiti! Když právě o nastávajícím plese a svých starostech a plánech šatových u Hložků nejdříve hovořili, přišel pan strýček, pater Athanáš. Uspěšně, uviděl, a již se mu oči blýskaly, již se rozhněval. Živá, netajená radost ženských, zvláště Rozárčina, ta jej dohřála.

"Vida mladou kolčavu, jak se pobláznila radostí, že se s ní ně jaký ten ofiírek zatočí. To bude nebe! A stará je ještě horší. Ale kde pak, ta čest!" zvolal ironicky. "Ó to jest čest! Nemají došti tanečnic a tak si pozvali vás. Vida, vida, tetka Hložková s paní generálovou! A nikam nepůjdete!" zvolal pojednou rozhodně a přímě.

Když pak Rozárka jala se ho prosit a Hložková panu strýčkovi vysvětlovala a tentokrát dosti rozhodně, že to není možná, poněvad by urazily generála, přestal broukat a mlčky odešel. Ženské viděly, že mají vyhráno.

Za to Pavel nevěděl tentokrát žádného účastenství v Rozárčině živé radosti; ba zdálo se, že je mu nemila. Byl zprava u Hložků, když tam ti dva ofiíři přišli zvat. Viděl, jak byly sousedka a deera její mile překvapeny, jak samým úžasem Rozárka se zarděla a jak má první okamžik nemohla ani slova vypraviti. Díval se na ty napudrované pány v přemouvaných kabátech s širokými výložky u rukávů, v úzkých nohavících a vysokých, pěkných botách s ostruhami — díval se, jak gulisťně si vedou, jak veselé, lihotné s Rozárkou rozmlouvají. Zdálo se mu směšnými, drzými. Zdálo se na ně, cítil odpor proti nim; i na Rozárku se v tu chvíli hněval, že poklony jejich přijímá, že jim vůbe odpovídá, že jejich neodbyvá, jak by on učinil a jak po jeho mínění bylo slušno a vstáno. Zdálo se mu také, že přes přilisi prodávají; a když konečně vstali, odcházeli jako staří známí a jeho, rovněž jako prve, wobě ani nepovíimli. Pálilo jej to, a zvláště teď, když viděl živou radost Rozárčinu.

Rychle se ven vytratil a ani domů nešel. Nebylo mu do řeči; šel a šel trapně uvažuje, a více nežli kdy jindy soužil ho jeho stav a až bez potřeby v duchu si často opakoval: "Co jsi proti nim? Jak by si té kdo všiml, tebe, pandurka? Co se Rozárce diví?"

Ale přece zase soužila jej ta její živá radost i pomýšlení, že bude po celý večer a po celou noc mezi těmi důstojníky, že s ní budou tančit, že se dvoří a lichoří. Ovšem mu také napadl večer nedávno minulý, kdy sama ho přišla čekat, kdy ji políbí — kdy věří, že také ona jej má ráda. — Ale sama mu toho neřekla a od oné chvíle s ní samotná nepromluvil.

Když pak domů se vracelo kolem Hložkových kráček, dost a dost ho to tam táhlo, aby se zastavil; než přemohl se a do oken, jako jindy, ani nepohlédnuv, kvapil domů, do přiběhu vedle velké strýčovy světnice. Strýc nebyl doma. Zasedl za stůl ke knize tam rozetvé; nečetl však. Přemýšlel stále o sobě, o Rozárce, o strýci, a připadlo mu zase, jak se mu nyní přec tu chvíli zdálo, co mu řekl generál Laudon, když byl mu pověděl a rodilá jeho nobilněm osudu.

"Nepřáde, milý synu. Těbe se tím, že uteč vůz zmešel jako přerý, hodný muž. Doufám, že i

vy budete hodný, protože vidím, že máte svého předního dobrodince rád. Buďte mu vděčen, zasluhuje toho. Já na vás také nezapomenu."

"Já na vás také nezapomenu!" — ta slova přečasto pandurka napadala a na nich stavěl své hrady, jež ihned se mu zbořily, jakmile myslil mu zakmitla slova téhož generála: "Buďte mu vděčen, zasluhuje toho!" Teď v tu chvíli nemyslí na ně a na strýce, na něž se vztahovala, ale zase na generála a jeho slib. —

V tom z nenadání se obrátil. Strýc stál na prahu a již ode dveří volal:

"Kde se pořád touláš! Co jsem se tě nasháněl. Pater Athanáš ti vzkazuje, abys si přebral dvě své nejlepší šaty, že budeš hrát pátním ofiířům — vš o hále —"

"Nebudu!" zvolal prudce pandurka, prve než strýc domluvil. "Nebudu nie hrát těm ofiířům — šumaře dělat —"

"Ale pater Athanáš —"

"Nechť!"

"Ale vždyť to má od generálky. Ta ho požádala, abys jim zahrál. To musíš, to jako by to sám generál poručil, povaz!"

Pavel už neodpovídel. Chmuřil čelo a hleděl zamračeně před sebe. Vzdal se, ale nerad a s odporem.

X.

Na tmavomodrém nebi jiskřily se hvězdy. Mrzlo, a přece houf lidí před branou kláštera Polieček se nerozházal. Stáli tu staří, mladí, samí zvědavci, ženy a děvčata většinou. Čekali již dlouho a to ve sněhu, neboť cesta ku bráně vymetená nestačila jim. S počátku hleděli na tmavé průčelí klášterní, jehož četná okna skoro všecka byla jasně ozářena. Již to bylo něco neobyčejného nevidaného. Vypravovali si o tom i o přípravách, které se na dnešní večer v klášteře konali. Mluvili o taneční hudbě, o generálově a dámaně — až konečně přišli ti, na které za řeči také často vzpomněli a na něž vlastně čekali: pozvali z města. — První šla sousedka Dolanská, konšelka, s dekou, za ní v patach objevil se purkmistr, pak šla Hložková s Rozárkou a za nimi ještě čtyři mášťanky s dečkami. Bylo hezky šero a panenky lehounko ustrojené s matinkami dost pospíchaly. Bedlivě však oko pozorujících žen a děvčat přece postřehlo, jak pozvané jsou vystrojeny, a která z nich nejhezčí. Již se chtěli zvědaví rozejíti, poněvadž dobře měli spočteno, kdo přijde, ale na okamžik se ještě zastavili. "Ještě někdo jde!" ozval se hlas, a zrak všech obrátil se v tu stranu, odkud dva muži přicházeli. Po stínech na snih padajících je mohli poznati: Honzička a pandurka. Známi na ně pokřikovali. Honziček veselé odpovídal; jen pandurka nepromluvil a šel s hlavou nashýlenou. Nevěděl si ani, že voják stráží před branou stojící jim salutoval, nevěděl si ani, že zástup se dal tomu do směchu.

Pak se rozházeli, vtipkujíc o tom, jak granatník vzdal Honzičkovi zbraní čest, jak hrbatý krejčík pověděl teď s generálem a pak si zataneuje s generálovou. Před klášteřem i kolem panovalo hluboké ticho zimní noci. Táhla návrší za klášteřem byla ve hlubokém stínu a černé lesy jejich zanikaly ve tmách. Stavení rozlehlého kláštera splynulo v jednu mohutnou tmavou budovu, na její průčelí římsy odrážely se od počůha nebo touně, veliké sochy svatých a svítily. — Hvězdy mrkaly nad nimi.

Městečko usnulo, vlně ticho — kláštera nesly se zvuky ne varhan, ani vádny zpěv mouchů ho diněk. Veselo, laikovně zvučel Tor kotillon? A tam v oknech? Zář přelísaná a stín se v nich kmitají, hlavy v toupetu a s copánky a teď také zamíhl se vnořil ústředník? — A tam v toupetu okně mňily se společně, rychle, vlně tas, tu v tanci — Ano, tancují tam, v klášteři! — A svatý Bomešit na klášterní římsy stojí ticho a nehnutě, ani pohnut

mohutnou berlou biskupskou, by zskrotil tu veselou, nevázanou chasu vojenskou.

Laškovný kotillon slabě vyzníval ven do noci; za to jasněji zvučel vnitř, chodbami klášterskými. Ta, jež vedla k pokojům generálovým a k taneční teď síni, byla jasně ozářena. Také tu často kmitli se klášterní sloužeři a vojáci jim na výpomoc přidání. Dále však v chodbách panovalo přitímní, jímž slabě svítila jediná svítilna; nejistá zář její mňhala se na zčernalých, velikých obrazech svatých mňichův a biskupů. Jinak tu jako by vyplákl. Jen chvilmi pootevřely se dvře některého pokojíku mňiškého a jímí vnikaly zvuky neslyšané tu taneční hudby.

Pater Athanáš vzal housle a hrál dlouho a živě; snad to činil proto, by zapudil mrzuté myšlenky, nebo jako kanár, jenž se nechce dáti překřičeti. V tu chvíli frater Beda, jenž měl pokojík ve přízemku, krutě s ďáblem zápasil. Zvuky veselé hudby byly čím dále tím lahodnější a vášnější. — Frater Beda dlouho se bránil. Nejprve stál u okna, ven hleděl, pak se posiloval z korbely, jenž se blýskal na stolku. Ale zly duh přeměnil se v líbeznou hudbu vábil a loudil, až frater Beda popošel od okna ke stolu, ode stolu ke dveřím, a když je pootevřel, tu byl již ztraceně zly duh vyvedl ho ven, na chodbu a frater pak neodolal. Jako mocný magnetem přitahován šoural se zvolna do prvního patra, s druhé strany, temnou chodbou. V tom, jak byl už skoro nahoře na schodech, otevřely se z nenadání vpravo dvře, proud jasného světla rozlil se ven na chodbu a frater Beda všecek překvapen spátl před sebou na hořejším schodu panenku pěkně přistrojenou, svěžího pěkného líčka. Byla to šiperná komorná paní plukovníkové. Držela v ruce talír a konvici. Sama se nějak lekla. Ale již jí šelmovství svítilo v černých očích, jež frater Bedu nějak omámily. Stál tu nehnutě, neodvracuje zraku od líbého mu zjevů. Pojednou ten raráček chopil se cípu bílé své zástěrky a pěkně kolena sklonil v krátký a hbitý úklonek.

"Je libo si zatančit?"

Jen to dořekla, a již směje se kvapila po schodech dolů kolem strunělo frater. Hudba taneční zvučela dál, ale v ten okamžik slyšel nebohý zvědavce jenom zvonivý smích veselé komorné, jejíž svěží, vnadný zjev neshněl mu také s očí. Požehnav se křížem, pospíchal, jak jen pro obhajemně tělo své mohl, zpět do celje. Zachránilo ho pomýšlení, že by se mu ještě něco horšího mohlo přihoditi. — Když potkal z nenadání komornou, mohl by se mu také tak převor zjeviti, a ten by nebyl ani tak milým překvapením. —

V opatově jídelně bylo živo a veselo. V čele dlouhé a bohaté pokryté tabule neseděl prelat, nýbrž generál Laudon se svou paní; kolem pak nebylo viděti tmavobarevná roucha církevních hodnostářů a mňichů, jako vždy jindy, ale uniformy živých, rozmanitých barev plně blýskavého přemouvaní i zlatých šňůr. Mladí i staří důstojníci s kněry i hladkých tvářích, ale všichni pudrovaných vlasů s copánky a s kadeřkami dvěma nade spánky nebo v bílých vláseňkách chutě popjeli, veselé hovořice vespolek s dámaní, jež jako květiny pro ozdobu a okrasu po různu tu mezi nimi seděly, všecky vystrojeny. Mladí důstojníci zvláště se vynasnažili o své měšťanské hosty, k nim se tak šetrně a galantně chovali, že dečkám za nedlouho zmizela všecka tíseň a ostýchavost, a jakou přišly a s jakou k náhledně tabuli mezi vojenskou panstvem zasedly.

Se skleněného, mihotavého lustru i ze svíček ve zláčených svícnech dvouramenných ve zdi zasažených proudilo jasné světlo na živou, pestrou společnost, a v delší komnaty zvučela příjemná hudba.

Tam na vyvýšeném místě seděli vojenští hudebníci, jímž pomáhalo několik ochotníků z města. Mezi nimi byl také Honziček, jenž na flétnu pískal. Stranou stál Pavel drže své housle v levici, jako by čekal, až na něj dojde řada.

Všechno se kolem veselilo, všichni chutě hráli, jen on byl zasmušen. Nerad sem šel, a krušno ne bylo dnes hráti, tu před ton společností — Rozárka tu je, důstojníci u ní, švehol jí sladká, lichoťná slova. Ona tam mezi panstvem a on — pandurek — tu stranou v koutku jako nějaký najatý šumař. Bude jim hráti pro zábavu až přehraje, pak si ho nikdo více nevyšimne. — Proč jen sem chodil? Ó, nebyť strýce, nebyť generálové! — Hleděl otevřenými do kořán dveřmi do taneční jídelny, kterou částečně také přehlídl. — Viděl tu skvělou společnost a také Rozárku zahlídl. — Seděla vedle jednoho z těch důstojníků, kteří jí přišli pozvat. Jak jí všecku pozornost věnoval, jak ho Rozárka poslouchá a k němu svůj zrak upírá! Oh ano, takový hezký důstojník! — Však by on —

V tom jej kapelník z myšlenek vytrhl. Pokynul mu, že teď na něm. — Pavel jako stroj vystoupil mezi hudebníky, postavil se v popředí před partey na malém pultu a jal se hráti. S počátku ne s velkou chutí; lichoťnost mu však za nedlouho zmizela a umění zvíťazilo. Teď pojednou pocítil, že není jen bledý pandurek, že něco umí, čeho žádný tu nedovede. Jiskra nadšení zanícená mohutněla v plamen. Pavel hrál a zapomněl pak na společnost, na nepohodlného důstojníka i Rozárku i na své postavení a poměry, které jej tak trudily.

Strýc Honziček se usmíval a pokyvuje hlavou, rozhlízel se po hudebnících, jako by chtěl říci: "Vidíte, není-li pravda, to je chlapík, ten to umí!" a pak pozoroval společenstvem panskou. Ta tichla. Jen několik taktů Pavlových zavznělo, trhla sebou Rozárka. Bodo jí. Ještě pak něco odpověděla důstojníkovi, pak už jen poslouchala. Dosed tu tam promlouvali i zasmáli se, ale jeden po druhém umklal, nejprve paní generálová a plukovníková, jež nachýlivi se ku své přítelkyni zeptala se, kdo to hraje.

"Ten hezký student z kvarteta —"

Laudon právě poslouchal výklad starého plukovníka Gaisbrucka vedle seděho — ale teď také pozvedl vážnou svou hlavu a naslouchal napjatě jen pandurkově hře. — V opatské jídelně zavládlo hluboké ticho, až Pavel přehrál, a tu živá pochvala zahlučela prostornou síň. Paní plukovníková první jala se živě tleskati.

Všechno vzdávalo pochvalu i Laudon pokýval hlavou — jen Rozárka seděla tiše, všecka dojata.

Než potlesk se utišil, hudebníci vedle spustili do tance. Generál s paní povstal a za nimi všichni ostatní. Většina odešla se do vedlejší komnaty, kam je hudba zvala. Rozárka vstoupivši tam hned se po Pavlovi ohléla, a první, co plukovníková generálově pověděla, bylo:

"Ale náheho hezkého virtuosa tu není —"

Nebylo. Hned jak odehrál, rychle odešel.

Hudba veselé hrála, taneční rej za krátko živě se rozproudil. — Mladá paní plukovníková jen zářila a krásné oči její leskly se rozkošá. I vášnější generálová

Se skleněného, mihotavého lustru i ze svíček ve zláčených svícnech dvouramenných ve zdi zasažených proudilo jasné světlo na živou, pestrou společnost, a v delší komnaty zvučela příjemná hudba.

Tam na vyvýšeném místě seděli vojenští hudebníci, jímž pomáhalo několik ochotníků z města. Mezi nimi byl také Honziček, jenž na flétnu pískal. Stranou stál Pavel drže své housle v levici, jako by čekal, až na něj dojde řada.

Všechno se kolem veselilo, všichni chutě hráli, jen on byl zasmušen. Nerad sem šel, a krušno ne bylo dnes hráti, tu před ton společností — Rozárka tu je, důstojníci u ní, švehol jí sladká, lichoťná slova. Ona tam mezi panstvem a on — pandurek — tu stranou v koutku jako nějaký najatý šumař. Bude jim hráti pro zábavu až přehraje, pak si ho nikdo více nevyšimne. — Proč jen sem chodil? Ó, nebyť strýce, nebyť generálové! — Hleděl otevřenými do kořán dveřmi do taneční jídelny, kterou částečně také přehlídl. — Viděl tu skvělou společnost a také Rozárku zahlídl. — Seděla vedle jednoho z těch důstojníků, kteří jí přišli pozvat. Jak jí všecku pozornost věnoval, jak ho Rozárka poslouchá a k němu svůj zrak upírá! Oh ano, takový hezký důstojník! — Však by on —

V tom jej kapelník z myšlenek vytrhl. Pokynul mu, že teď na něm. — Pavel jako stroj vystoupil mezi hudebníky, postavil se v popředí před partey na malém pultu a jal se hráti. S počátku ne s velkou chutí; lichoťnost mu však za nedlouho zmizela a umění zvíťazilo. Teď pojednou pocítil, že není jen bledý pandurek, že něco umí, čeho žádný tu nedovede. Jiskra nadšení zanícená mohutněla v plamen. Pavel hrál a zapomněl pak na společnost, na nepohodlného důstojníka i Rozárku i na své postavení a poměry, které jej tak trudily.

Strýc Honziček se usmíval a pokyvuje hlavou, rozhlízel se po hudebnících, jako by chtěl říci: "Vidíte, není-li pravda, to je chlapík, ten to umí!" a pak pozoroval společenstvem panskou. Ta tichla. Jen několik taktů Pavlových zavznělo, trhla sebou Rozárka. Bodo jí. Ještě pak něco odpověděla důstojníkovi, pak už jen poslouchala. Dosed tu tam promlouvali i zasmáli se, ale jeden po druhém umklal, nejprve paní generálová a plukovníková, jež nachýlivi se ku své přítelkyni zeptala se, kdo to hraje.

"Ten hezký student z kvarteta —"

Laudon právě poslouchal výklad starého plukovníka Gaisbrucka vedle seděho — ale teď také pozvedl vážnou svou hlavu a naslouchal napjatě jen pandurkově hře. — V opatské jídelně zavládlo hluboké ticho, až Pavel přehrál, a tu živá pochvala zahlučela prostornou síň. Paní plukovníková první jala se živě tleskati.

Všechno vzdávalo pochvalu i Laudon pokýval hlavou — jen Rozárka seděla tiše, všecka dojata.

Než potlesk se utišil, hudebníci vedle spustili do tance. Generál s paní povstal a za nimi všichni ostatní. Většina odešla se do vedlejší komnaty, kam je hudba zvala. Rozárka vstoupivši tam hned se po Pavlovi ohléla, a první, co plukovníková generálově pověděla, bylo:

"Ale náheho hezkého virtuosa tu není —"

Nebylo. Hned jak odehrál, rychle odešel.

Hudba veselé hrála, taneční rej za krátko živě se rozproudil. — Mladá paní plukovníková jen zářila a krásné oči její leskly se rozkošá. I vášnější generálová

F. C. BLISS,
prodávac hovězího dobytka

F. F. WELLMAN,
prodávac vepř. dobytka

KOMMISSIONÁRI V DOBYTKU

Máme 30 letou zkušenost v obchodu tímto. Za správnost řečme. Nale reda bude dána vždy v zájmu zastavatele dobytka a nikdy v zájmu jeho. Postupujeme každému vždy spravedlivě a v rámci, že krajane obdrží vždy nejvyšší cenu třetí, třetí den poaujeli die jakosti dobytka. Zvláště pozornost věnujeme dotazům krajane.

BLISS & WELLMAN,
Room 254 New Exchange Bldg., Union Stock Yards, - SO. OMAHA, NEBRASKA

Metz Bros. Brewing Co.

Telefón Douglas 119

Vaří a lahvuji vyborné jen pivo.

Můžete se na tento starý a osvědčený závod spolehnouti.

FRANK YUN

vinatní číst a hojně zásobený

řeznický a uzenářský obchod

V ČÍSLE 2206 JIŽ. 16. UL. OMAHA.

Bohatý výběr čerstvého masa, nejlepší jakosti a ceny nejlevnější. Veškeré výrobky uzenářské též se té nejlepší jakosti. Objednávky možno učiniti telefonem: Douglas 3422.

vyjasnila tvář a usmívaje se přikývla hlavou, když veselé přítelkyně jí za tance řekla:

"Jak jsem řekla. Není-liž to znamenito v klášteře tančit? A sřít-li se na nás posvátné ty zdi, bude to u veselé chvíle —"

Mladé paní důstojnické za vzácné jim teď zábavy zapomenuly na své manžely. Plukovník Januš také nedbal. Seděl u malého stolu v opatské jídelně a přemýšlel, kterou kartou by svého protivníka, starého Gaisbrucka, přemohl a z pole vytiskl. Kolem u menších stolů zuřilo několik tancových soubojův a hitek a ve všech většinou bojovali staří, zkúšení vyšší důstojníci. — Bylo tu v jídelně teď jedno kartové bojště, kde živě zvučel einkot střelby a zlata, smích vítězů i tajné a polohlasné klení poražených nebo přelstěných. Jen nejvyššího tu nebylo. Generál Laudon opustil své vyšší důstojníky. Bítky podobné ho netěšily, tak jakož ani o tance nedbal. — Néměně stál teď, v taneční síni stranou a sám pozoroval pestrý rej.

Nikdo si ho valně z důstojníků nevěšmal; věděliť každý, že generál za takových příležitostí a zábav nejraději sám je, pozoruje, nebo přemýšlí Bůh sám ví o jakém plánu.

Toho si však každý povšiml, že po skončeném prvním tanci, zasedl ku své manželce, za delší chvíli s ní promlouval.

"To byla pravá pochoutka," pravil.

Generálová zvyklá již jeho stručnému způs. — hned mu porozuměla.

"Bude hráti ještě jednou. Líbil se vám tedy? Ten mladík by pro své nadání zasluhoval, aby se ho někdo ujal."

"Myslím na něj —"

(Pokračování.)

Dobrá rada.

Dovedete poraditi člověku, jenž jest sešlým, nemá chuti k jídlu ani k dílu, jenž dobře nespí a jenž ráno vstává všecek unaven? Jiště dovedete. Dovedete poraditi, co má člověk dělati, by se vystřehl takového stavu? Dovedete poraditi i sobě a dovedete řídit se svou vlastní radou? Pochybujeme. Chceme však jíti na ruku a poraditi Vám Trinerovo Léčivé Hořké Víno, jež v podobných případech jest nepřekonatelným. Ono totiž zbaví vnitřnosti všech tam překážejících pozůstatků pokrmů, jež tam hnojí a jež dávají nám onu nepěknou, zašloutlou pleť, jež nám ruší spánek, jež nám nedájí žiti ani pracovati. V chorobách žaludku, jater a střev nalezne léku lepšího, spolehlivějšího. V lékárnách, Jos. Triner, vyrábitel, 1333-1339 So. Ashland ave., Chicago, Ill. — Bolesti revmatické a neuralgické zažene nejrychleji Trinerův Liment. Činkuje výborně při otocích, strženinách, křečech.

Adv.

Přestěhoval se

Dr. J. W. NOVÁK
Český
zubní lékař

Přestěhoval se do
Karbach Blk.

15. a Douglas ulice
čís. pokoje 206

Rohová místnost na druhé podlaží
nad Ryan Jewelry Co.
Tel. v úřadovně: Douglas 5077.
Tel. residence, 915 William ul., Douglas 6019.

DOBŘÁ KÁVA

pouze za 21 centů libra

Upozorňujeme naše krajany na náš výbornou kávu, kterou nyní prodáváme po 21 centech. — Zvláště pro krajany v Nebraskae jest to nemalou výhodou objednatí od nás, neb dovaz z Omahy jest nepatrný a dodávka rychlá. — Píšte si o vzorek této kávy, který Vám za poštovní náloem oděrná. — Všecky dopisy adresujte:

OMAHA COFFEE MILL, 1904 SOUTH 13-th STR., OMAHA, NEBRASKA.